

ETHICÆ

Cap. I. *Quid Ethica?*

In: Lipsiae Die 29
Augusti 1619.

E TH |I C A est doctrina honestè vivendi.

Σ X O' Λ I O N.

UT homo verè felix esse & dici possit, probè viderunt veteres philosophi, non sufficere contemplatricem philosophiam, ut quæ nudam rerum cognitionem tradat, vitæ vero rationem nequamquam attingat. Placuit igitur illis præter veri cognitionem hominem etiam ad boni actionem adducere, idque per quam bene & rectè. Malè enim habitat pulchra eruditio in homine omnis generis turpitudini dediro, quod D. Apostolus non obscurè indicat, quum dicit, *Scientiam sine charitate inflare;* & alibi, se, si vel angelorum linguis loquatur, charitatem autem non habeat, factum esse æs resonans, &c. Docet etiam L Cor. 13, experientia, doctores sive in Ecclesiis sive in Scholis, plus y. 1. 2. damni afferre suis auditoribus malè vivendo, quam emolumenti bene docendo. Quod quum ita sit, optimè de philosophico studio mériti sunt, qui ad theoreticam philosophiam practicam adjunxerunt, quod M. Tullius lib. 5. Tuscul. quæst. Socrati tribuit, quod primus philosophiam devocaverit è cœlo, & in nrbibus collocaverit, & in domos etiam introduxit, & coegerit de vitâ & m-ribus, rebusque bonis & malis quærere. Ut ut sit, divinæ literæ satis nos erudiunt, quam vana sit rerum cognitio, nisi in vitæ actionibus appareat erga Deum pietas, erga proximum probitas. Hoc quum mecum expenderem,

A

Felicitas alia
Ethica alia
Theologia.

L Cor. 8. v. 1.

y. 1. 2.

Author Præf.,
Ethica Practice
Socrates.